

# CRIME SCENE PRESS

Amulya Malladi  
*Moarte în Danemarca*

Titlul original: *A Death in Denmark*

We know  
books

Copyright © 2023 by Amulya Malladi.

Published by arrangement with William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: [redactia@crimescenepress.ro](mailto:redactia@crimescenepress.ro)

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

[www.crimescenepress.ro](http://www.crimescenepress.ro)

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**MALLADI, AMULYA**

**Moarte în Danemarca / Amulya Malladi ; trad. din lb. engleză de Ioana Bena. - București : Crime Scene Press, 2025**

ISBN 978-630-6542-79-6

**I. Bena, Ioana (trad.)**

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: HORIA NICOLA URSU

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: SIMONA PREDA.

Bun de tipar: mai 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Amulya Malladi

# Moarte în Danemarca

traducere din limba engleză

de Ioana Bena

CRIME SCENE PRESS  
2025

## Lille Jødiske Annemarie (Micuța evreică Annemarie)

*Suburbiile Copenhagăi, 1 octombrie 1943*

Erau douăzeci, înghesuiți într-un camion pe care Lars Hansen îl folosea de obicei să transporte legumele de la fermă la piața din Copenhaga. Camionul înainta huruind pe drum în toiul nopții, îndreptându-se dinspre Copenhaga spre Helsingør, la Hansensgård, ferma familiei Hansen.

Annemarie era cuibărită pe genunchii tatălui ei. Așezat pe bancheta metalică, acesta își rezemase spatele de un sac de ceapă și usturoi, iar Annemarie simțea mirosul lor gâdilându-i nările. Nimeni nu mai scosese o vorbă de când porniseră la drum. Deși avea doar șapte ani, Annemarie înțelegea deja cât era de important să tacă atunci când i se cerea. Știa că viețile lor depindeau de asta. De când nemții veniseră în Danemarca, cu trei ani înainte, ea și ai săi trăiau o spaimă continuă. Își auzea câteodată părinții vorbind despre asta, atunci când o credeau adormită.

În sfârșit, camionul se opri, după un drum care părea să fi durat ore întregi. Annemarie era obosită și ațipise de ceva vreme, așa că era ușor nesigură pe piciorușele ei când se ridică să privească în jur.

Îi aștepta o familie de patru persoane, tatăl, mama și cei doi copii ai lor.

Tatăl ei o luă în brațe ca s-o ajute să coboare din camion, însă Annemarie se zbatu să scape, ca nu cumva să pară un copilăș în fața oamenilor acelora necunoscuți, și mai ales a fetei, care părea să fie de vârsta ei. La fel ca Annemarie, copila avea părul castaniu deschis, fluturându-i liber pe umeri. La fel ca Annemarie, purta o rochie albastră, ciorapi albi și pantofi negri.

Fata îi zâmbi și se prezentă:

– Sunt Elvira, iar el e fratele meu, Ib.

– Eu sunt Annemarie, a spus ea, în timp ce ochii i se luminau de plăcerea de-a-și găsi o potențială nouă prietenă.

În jurul lor, adulții își dădeau mâna și se făceau prezentările. Toți păreau obosiți și aveau chipurile palide-cenușii din pricina încordării prelungite. Helga Hansen, o femeiușcă robustă, toată numai zâmbet, se străduia să-i înveselească cu primirea ei.

– Haideți înăuntru, e cald, le spuse ea, petrecându-și brațul în jurul uneia dintre femeile care-și strângea copilașul la piept. A fost un drum lung. În bucătărie arde focul, iar pe sobă vă așteaptă o supă cu perișoare și găluște.

Fratele mai mare al Elvirei îi ajută pe rând să-și care bagajele în casă, în timp ce Lars Hansen schimba câte o vorbă cu fiecare dintre adulți și copii pe măsură ce aceștia intrau și se instalau în bucătărie.

– Ești de aceeași vârstă cu Elvira mea, rosti el plin de căldură când a dat mâna cu Annemarie. Cred că are niște păpuși cu care te-ai putea juca.

Annemarie se uită la mama ei, care ținea în mâini o ceașcă de cafea fierbinte, iar când aceasta a dat din cap în semn de aprobare, Annemarie fu cât pe ce să bată din palme de bucurie.

– Hai să mergem!

Elvira o luă de mână pe Annemarie și o conduse în camera ei.

Ferma era mare; era loc berechet pentru toți. În acea primă noapte, dormiră adânc cu toții, împrăștiați care-ncotro: mai mulți pe grămezi de fân în hambar, câțiva în holul casei celei mari și doi în bucătăria uriașă.

A doua zi se spălară la rezeală în niște găleți cu apă rece și se schimbă în hainele primite de la familia Hansen. Annemarie căpătă în dar o rochie alb cu verde, care fusese a Elvirei. Era adorabilă; de-acum înainte, avea să fie rochia ei preferată.

Seara mâncară din nou în bucătăria familiei, așezați cu toții în jurul unei mese mari. „E ca o petrecere”, se gândi Annemarie, văzându-și părinții și pe prietenii acestora fericiți și zâmbitori, pentru prima dată după atât de mult timp.

– Aș vrea să putem sta aici până când pleacă nemții, îi spuse ea Elvirei când se duseră la grajd să vadă un ieduț care se născuse cu doar două zile înainte.

– Și eu aș vrea, îi răspunse Elvira. Dar voi trebuie să mergeți cu o barcă în Suedia, ca să fiți în siguranță. Au mai fost și alții care au stat la noi și apoi au plecat cu barca. Pleacă întotdeauna noaptea, ca să nu-i poată găsi soldații germani.

– Mi-e frică, îi mărturisii Annemarie. Ce crezi că le fac nemții evreilor când îi prind? Îi bagă la închisoare?

– Nu știu, a spus Elvira.

– O să mă ia de lângă *Far* și *Mor*<sup>3</sup>?

Elvira o strânse în brațe:

– Nu-ți face griji pentru nimic. O să mergeți în Suedia, iar acolo nu sunt germani.

Erau deja cele mai bune prietene, așa cum numai copiii pot fi. Seara o petrecură tot împreună și chiar adormiră una lângă alta în grajduri, pe fân, povestind pe șoptite, până târziu în noapte, despre ce o să facă după ce se va fi terminat războiul.

3. Tata și mama, diminutive (în lb. daneză în orig.). (n. trad.)

LIBRIS | We know books

– Am putea să mergem în piața orașului și să mâncăm înghețată. Sau chiar să mergem la cinema. N-ar fi grozav? se entuziasmă Elvira.

Annemarie fu de acord: ar fi fost *super-grozav*.

Abia adormiseră când se auziră, brusc, niște zgomote puternice. Mama Annemariei veni în fugă să-i spună Elvirei să se grăbească și să vină în casă, la ai ei.

În curte, într-o daneză cu accent german, un ofițer neamț lătra ordine, cerându-le să se așeze toți în șir. Măinile aspre ale unor soldați îi împingeau din urmă, îmbrâncindu-i unul într-altul, strângându-i laolaltă.

Era frig și tremurau cu toții, cei douăzeci și gazdele lor, adunați în fața clădirii principale.

Zece soldați înconjurau ferma. Annemarie se întrebă cum se făcea că zece oameni puteau să controleze atât de mulți ca ei. „Pentru că au puști”, se gândi ea apoi. Fiecare dintre soldați era înarmat și își ațintea arma asupra lor.

Lars, Helga, Ib și Elvira fură separați de evrei. Annemarie și Elvira se priviră una pe cealaltă cu teamă.

– Eu sunt *Hauptsturmführer*<sup>4</sup> Fritz Diekmann, a spus ofițerul.

Era un bărbat chipeș, înalt și slab, cu părul blond-strălucitor, însă ochii săi gri-albaștri erau duri și tăioși. Continuă pe un ton calm și rece, întorcându-se spre Lars:

– Asta e ferma ta?

– Da, a răspuns Lars.

– Și ascundeți evrei aici.

– Sunt oaspeți... prieteni.

– *Sunt evrei*, rosti răspicat căpitanul Diekmann.

4. Căpitan (în lb. germană în orig.). (n. trad.)

Annemarie știa că germanii îi considerau pe evrei oameni răi și făcuseră ca până și cuvântul *Jøde*<sup>5</sup> să sune murdar. Ochii i se umplură de lacrimi și se agăță și mai strâns de fusta mamei ei.

– Ei sunt... , începu Lars, dar căpitanul Diekmann ridică mâna, reducându-l la tăcere.

Ofițerul Gestapo își întoarse capul și făcu semn către doi soldați, care se îndreptară spre familia Hansen. Îi privi apoi scrutător pe cei douăzeci de evrei și rosti:

– Asta se întâmplă cu cei care vă ajută. Vreau să știți că este vina voastră.

Cei doi soldați aveau pistoalele în mâini. Mai întâi, îi împușcară în cap pe Elvira și pe Ib. Lars și Helga au început să țipe, dar, înainte de a se fi putut repezi la copiii lor, soldații îi executară și pe ei, cu o precizie rece, chiar în locul unde se aflau.

Annemarie nu reuși nici să țipe. Plângea de groază, în tăcere. Noua ei prietenă, cea mai bună prietenă a ei, era moartă, iar asta se întâmplase din cauza ei.

Evreii fură azvârliți într-un camion care porni la drum, hureducându-se apoi toată noaptea într-o direcție necunoscută. Când, în sfârșit, se opri, fură împinși în mijlocul unei mulțimi de alți prizonieri evrei, care așteptau lângă un tren lung. Annemarie auzea plânsete și gemete, pe măsură ce fiecare dintre vagoanele fără de număr era încărcat cu oameni. Bebelușii urlau, în timp ce mamele lor se străduiau să-i liniștească. Copilașii se agățau de mâinile părinților lor, cu ochii mari de spaimă și oboseală.

Nu aveau apă sau mâncare. Annemarie nu se plânse însă deloc, căci nu ar fi schimbat nimic. Erau mai mult de cincizeci de oameni înghesuți într-un spațiu restrâns; stăteau pe jos cu rândul, pentru că nu era suficient loc.

Pentru Annemarie, totul părea un soi de vis tulbure.

5. Evreu (în lb. daneză în orig.). (n. trad.)

Trenul porni și, la un moment dat, se opri. Porni și iar se opri. Porni și se opri...

Fu o adevărată ușurare pentru toți când ajunseră într-un loc unde li se ordonă să coboare. Annemarie n-avea habar unde se aflau, până când un soldat german le adresă câteva cuvinte celor mari. Vorbea în germană și, deși Annemarie nu-l înțelegea, auzi câteva șoapte printre evreii danezi; erau în Theresienstadt, un nume care nu însemna însă nimic pentru ea.

Soldații germani au început să răcnească niște ordine, iar mama Annemariei o strânse mai tare lângă ea. Un soldat a dat s-o desprindă pe Annemarie, care începu să țipe după mama ei.

Toți copiii fură luați până la urmă cu forța de lângă părinți.

– Ce se întâmplă? a întrebat un băiat, într-o limbă despre care Annemarie știa doar că nu era daneză, deși înțelegea destule cuvinte ca să înțeleagă ce spunea.

– Ne duc să facem baie, îi răspunse un alt copil.

– O s-o văd pe mama după aceea? a întrebat careva.

– Sigur, după ce vom fi cu toții curați, rosti un altul.

Dar Annemarie se temea că nu avea să-și mai vadă niciodată mama sau tatăl. Că nu avea să se mai joace în pădure. Se temea că nu avea să-și mai țină păpușa în brațe, nici să mai deschidă vreun cadou de ziua ei și că nu avea să se mai bucure vreodată de un cornet de înghețată.

Se temea că avea să moară.

## Capitolul 1

### *În prezent*

Bruneta mi-a atras atenția de îndată ce și-a făcut apariția în Mojo, în seara aceea de vineri din luna mai, când a început totul.

Era îmbrăcată cu totul nepotrivit pentru barul ăla de blues relaxat: purta un costum sever, taior și pantalon, de culoare închisă, părul legat strâns la spate, niște pantofi negri cu tocuri înalte și talpă roșie, pentru care știam că avea o slăbiciune, și arbora un zâmbet *cool*. Mai multe priviri, inclusiv a mea, au urmărit-o până la bar, unde și-a comandat o băutură de la Ricky cel blond.

Avea o figură remarcabilă, care părea întunecată printre danezii blonzi cu ochi albaștri. Și-a luat paharul care conținea probabil whiskey – pe vremuri obișnuia să bea Johnnie – și s-a îndreptat spre capătul sălii, chiar lângă cabina de fumat. Își ținea băutura într-o mână, iar pe cealaltă și-o băgase în buzunar. S-a rezemat de perete cu un aer de suficiență, de parcă le-ar fi lansat un „Ești sigur că vrei să vorbești cu mine?” bărbaților care se întrebau dacă să-și încerce norocul cu ea.

Mojo, localul din Copenhaga știut de toți pasionații de blues, nu era deloc elegant sau șic. Era un băruleț oarecare, care nu ieșea în evidență prin nimic. Avea însă o atmosferă aparte, era ieftin și oferea blues, jazz sau folk live în fiecare zi, încă de pe la jumătatea

anilor '80. Nu era un local pretentios, iar singurul lucru la care trebuia să fii atent era să ajungi suficient de devreme încât să nu te trezești așezat la vreo masă din spatele unui stâlp, de unde să poți vedea doar o bucată de scenă.

Aproape întotdeauna găseai muzicieni care se învârtteau pe-a-fară, în fața barului, cu o bere și o țigară, așteptându-și rândul să urce pe scenă. Era o comunitate restrânsă de cântăreți de blues; cei mai mulți dintre noi ne cunoșteam. De obicei, eu cântam cu trupa mea, dar alții, mai puțin cunoscuți, veneau joia la Blues Jam Night<sup>6</sup> și cântau, când le venea rândul, cu muzicieni mai vechi sau mai noi. Se găseau întotdeauna unul sau doi prea beți să cânte și erau dați afară de pe scenă de Thomas, care-și conducea localul cu o mână de fier și un veșnic zâmbet prietenos pe fața sa închisă la culoare.

Eram în mijlocul unuia dintre ultimele seturi ale serii. Eu la chitară, iar Bobby K termina de cântat „I'm gonna shoot you right down”.

Era seara dedicată lui John Lee Hooker<sup>7</sup>.

Femeia de la care nu-mi puteam lua ochii își sorbea încet whiskey-ul auriu în timp ce noi începeam una dintre piesele mele preferate, „One Bourbon, One Scotch, One Beer”.

O priveam și ea mă privea la rândul ei, în timp ce îmi încheiam solo-ul și începeau aplauzele.

– Pentru amicul meu Gabriel Præst la chitară! a răcnit Bobby K, iar aplauzele s-au întetit.

O plecăciune către public.

6. Un „blues jam” este o întâlnire într-un loc public a muzicienilor care împărtășesc dragostea pentru blues. Aceștia se produc împreună, oarecum la întâmplare, deși de obicei există o trupă gazdă care deschide spectacolul.

7. John Lee Hooker (1917-2001) a fost un cântăreț și chitarist american de blues. (n. trad.).

– Să-i aplaudăm și pe John Reinhardt la bas, pe eleganta Nuru Kimathi la tobe și pe prietenul meu de pahar Valdemar Vong la saxofon!

Nuru, o kenyană care se mutase în Danemarca după ce se căsătorise cu un danez, zâmbi larg și salută mulțimea, apoi, aplecându-se spre microfon, rosti cu o voce marcată de cele două pachete de țigări pe care le topea zi de zi:

– Să nu-l uităm pe liderul nostru neînfricat, omul care cântă atât de frumos încât face și îngerii să plângă, Bobby K!

După ce se liniștiră aplauzele, Bobby K spuse mulțimii că o să ne udăm nițel muzicuțele și că o să ne întoarcem imediat cu „Shake It Baby” și alte câteva bijuterii de preț pentru a încheia seara.

Mi-am luat berea de la bar și m-am apropiat de brunetă.

– Încă mai cânti blues, și-a rostit ea gândul cu voce tare.

Zâmbind, m-am aplecat să-i dau o îmbrățișare grăbită, aproape platonice, însoțită de un salut neutru.

N-a tresărit, dar nici nu s-a lăsat în voia îmbrățișării mele. În mod normal, i-aș fi strâns doar mâna, dar, puțin pervers, voisem să-i văd reacția. Acum, după ce o văzusem, habar n-aveam ce urmărisem, de fapt, cu asta.

– Ce mai faci, Leila?

Dădu din cap și ceva îi sclipi în privire:

– Când termini? Am nevoie de ajutorul tău.

Am ridicat din sprâncene. Dintre toate cârciumile din toate orașele din toată lumea, trebuise să intre tocmai în cârciuma mea, după... Cât timp trecuse? Aproape zece ani?

Am sorbit din bere, numai și numai ca să am ceva de făcut cu mâinile.

– Ajutorul meu?

– Da, mi-a confirmat ea.

Mi-am lăsat un moment de gândire înainte de a răspunde, deși știam că nu aveam nevoie de asta. Indiferent de ce fusese sau nu între noi, dacă îmi cerea ajutorul, aveam să i-l dau.

– Bine. Mai durează încă vreo oră. Dacă e urgent...

Scutură din cap.

– Cumpără-mi încă un Johnnie Walker, și-a clătinat ea paharul aproape gol, și o să te aștept.

– *Tu* ai nevoie de ajutorul meu și *eu* trebuie să-ți cumpăr ție un Johnnie?

I-am făcut un semn lui Ricky, barmanul, arătând spre paharul Leilei. Ricky a dat din cap.

– Da. La urma urmei, *tu* mă faci să aștept.

De fapt, încerca să detensioneze atmosfera dintre noi, cerându-mi să intru în jocul ei.

Am zâmbit privindu-l pe barman îndreptându-se spre noi, harnic ca o albinuță, cu un Johnnie în mână.

– Ricky, omul meu, o să aibă grijă de tine.

În timp ce dădeam să plec, cu spatele la ea, am auzit-o șoptind încet:

– Mulțumesc, Gabriel.

Am mers pe lângă bicicletă, cu chitara în spate, alături de ea, până la Southern Cross Pub, un local de pe Løngangstræde, nu departe de Mojo și de Rådhus, primăria orașului. Cunoșteam bine pubul, pentru că era deschis până la ora 5 dimineața, iar cei ca mine, păsări de noapte, poposeau acolo atunci când nu voiau să meargă direct acasă. Barmanul de acolo prepara niște cocktailuri *old fashioned* care băteau toate rahaturile de designer care se vindeau prin barurile șic din Copenhaga, unde costau de două ori mai mult.

Era ora trei dimineața și vânzoleala mulțimii începuse să se liniștească.

După ce mi-am parcat bicicleta și i-am pus lanțul, ne-am găsit un loc la una dintre mesele de afară, încălzită de o lampă cu infraroșu atârnată deasupra. Nu am avut nevoie să mă acopăr cu pătura care mă aștepta pe scaun. Purtam trenciul meu Burberry, pentru că Mojo era la cincisprezece minute bune de mers cu bicicleta de apartamentul meu, și, chiar dacă se simțea un aer de vară, răcoarea primăverii nu se dădea încă dusă. Mi-am așezat cutia chitarei pe scaunul de lângă mine.

Fumătorii stăteau afară, în jurul ușii, iar vocile lor îngreunate de alcool se auzeau până departe în noapte.

Leila își întinse o pătură peste genunchi.

– Ți-e frig? am întrebat-o. Putem intra dacă vrei.

– Mi-e bine, clătină ea din cap.

Își făcu apariția un chelner, iar eu am comandat un *old fashioned*, în timp ce ea rămase la Johnnie Walker, tot simplu. Al treilea din seara asta, am socotit, iar acelea erau doar cele pe care le știam. Însă, în privința asta, Leila putea să bage sub masă pe aproape oricine.

– Cu ce pot să te ajut? am întrebat-o, așteptând băuturile.

– Ești mai bun..., a spus ea și a adăugat, zâmbind: ...la chitară.

Aș fi putut să-i răspund cu dublu înțeles despre alte lucruri la care devenisem mai bun, dar ar fi fost un răspuns prea facil și cam vulgar, așa că am zis doar atât:

– Timp și exercițiu.

Încuviință din cap, dar nu zise nimic. Și nici eu. Așteptam să-mi spună cum aș fi putut s-o ajut.

Cunoscând-o pe Leila, știam că apelase la mine doar ca ultimă soluție. Relația noastră se terminase cu țipete, urlete și multe certuri. Ea aruncase cu niște lucruri după mine. Bine, probabil că făcusem câteva remarci grosolane și răutăcioase care o determinaseră să arunce cu lucrurile respective în mine. Asta se întâmplase cu zece ani înainte. Amândoi ne maturizaserăm de atunci.